

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2004, č. j. 9 Az 198/2003 – 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byl zamítnut jeho návrh, aby mu byl ustanoven zástupce pro řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2003, č. j. OAM-12596/VL-12-P15-2001, jímž nebyl žalobci udělen azyl pro nesplnění podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Polici České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, v platném znění.

Ve včas podané žalobě žalobce současně požádal o ustanovení zástupce.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 20. 7. 2004, č. j. 9 Az 198/2003 – 24, návrh žalobce na ustanovení zástupce zamítl. Poukázal na ustanovení § 35 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož může předseda

senátu ustanovit žalobci na jeho návrh zástupce (jímž může být i advokát) pouze tehdy, pokud splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a dále, je-li to třeba k ochraně jeho práv. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že druhá z podmínek v případě žalobce splněna není. Zdůraznil, že žalobce v souladu s poučením správního orgánu využil svého oprávnění domáhat se přezkoumání rozhodnutí žalovaného soudem, přičemž jeho žaloba má všechny zákonem stanovené náležitosti, když obsahuje označení napadeného rozhodnutí, vyličení důvodů, které žalobce k podání žaloby vedly a dále též návrh výroku rozsudku. Lze tedy konstatovat, že žalobce se dostatečně kvalifikovaným způsobem obrátil na soud a svým vlastním úkonem učinil vše, co mohl k ochraně svých práv podle právních předpisů učinit. Soud dále vzal v úvahu také tu skutečnost, že žalobce v podané žalobě neuplatňuje jiné důvody než ty, které uvedl v řízení před žalovaným správním orgánem a které v napadeném rozhodnutí žalovaný správní orgán posuzoval, a žalobce se tak domáhá na základě stejných skutkových okolností jiného právního posouzení věci. Městský soud v Praze konstatoval že tak nejde o věc skutkově a právně natolik složitou, aby bylo na místě žalobci ustanovit zástupce k ochraně jeho práv. Z toho důvodu návrh na ustanovení zástupce zamítl, neboť není splněna jedna ze zákonem stanovených podmínek pro vyhovění takovému návrhu.

V podané kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) s tímto usnesením Městského soudu nesouhlasil a poukazoval na to, že v průběhu azylového řízení se několikrát změnil azylový zákon a žalobce kvůli špatné znalosti českého jazyka nemá možnost prostudovat tyto změny. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze a ustanovil mu pro řízení o žalobě právního zástupce.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především podotýká, že podle jeho konstantní judikatury *v řízení u Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce žalobců není důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti nedostatek právního zastoupení* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 – 41, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 486/2005).

Ačkoli v kasační stížnosti stěžovatel výslovně nečiní odkaz na příslušné ustanovení soudního řádu správního, jehož se dovolává při tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí, lze z obsahu kasační stížnosti usuzovat, že se nápravy vydaného rozhodnutí dovolává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když má za to, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil právní otázku týkající se jeho žádosti o ustanovení advokáta.

Podle ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s., může předseda senátu navrhovateli (žalobci), u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát. Z citace uvedeného zákonného ustanovení vyplývá, jak ostatně uvedl v odůvodnění svého usnesení již Městský soud v Praze, že účastníku lze ustanovit zástupce tehdy, jestliže jsou splněny dvě podmínky: 1) jde o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a 2) jestliže je to třeba k ochraně jeho zájmů. V projednávané věci se Městský soud v Praze před vydáním napadeného usnesení nezabýval splněním první zákonné podmínky, když shledal, že v projednávané věci není splněna podmínka druhá, tj. potřeba ochrany práv žadatele o ustanovení zástupce.

Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením věci Městským soudem v Praze ztotožňuje. V řízení, kde není zastoupení advokátem povinné (kam patří i řízení před Městským soudem v Praze ve věci azylové), bude advokát ustanoven soudem účastníku k ochraně jeho zájmů tehdy, jde-li o věc po stránce skutkové nebo právní složitou a jestliže potřeba ochrany práv a zájmů účastníka v soudním řízení vyjde najevo, např. z jeho nekvalifikovaných podání, jímž se obrací na soud apod. Vzhledem k tomu, že nejvyšší nároky po stránce odborné klade na účastníka řízení formulování samotného návrhu (žaloby), kterou je navíc nutno podat v poměrně krátkém časovém úseku, je právě obsahová a formální úroveň sepsané žaloby kritériem pro závěr soudu o potřebě ochrany zájmů účastníka. V projednávané věci lze souhlasit s Městským soudem v Praze, že stěžovatelem podaná žaloba proti rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR veškeré náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 s. ř. s. obsahovala, neboť kromě náležitostí obecných, tj. především označení účastníků řízení (včetně všech potřebných údajů o osobě stěžovatele), obsahovala též označení napadeného rozhodnutí, označení výroku rozhodnutí, které svou žalobou napadá, včetně žalobních bodů, z nichž je patrné, z jakých důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Označil též důkazy, jichž se v řízení dovolává. Žaloba obsahovala též perfektní návrh rozsudečného výroku. Za takové situace neměl Městský soud v Praze důvod k pochybnostem o způsobilosti stěžovatele hájit si před soudem své zájmy sám. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že stěžovatel svými vlastními úkony učinil vše, co mohl podle právních předpisů k ochraně svých práv učinit, když se dostatečně kvalifikovaným způsobem obrátil na soud v řízení, kde není právní zastoupení účastníka povinné.

Kasační stížnost stěžovatele podanou z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení neshledal tudíž Nejvyšší správní soud za této situace důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Rozhodl proto tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu